

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. Пловдив, 19.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XI СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Миглена Ил. Площакова

при участието на секретаря Ваня Б. Казакова
като разгледа докладваното от Миглена Ил. Площакова Търговско дело № 20235300900637 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано въз основа на исковата молба, подадена на 01.11.2023 год. от И. С. П. против „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД. Предявен е осъдителен иск за присъждане на парично обезщетение за *неимуществени вреди*, претърпени от ищцата, вследствие на пътно-транспортно произшествие.

Исковата претенция се основава на следните *фактически обстоятелства*:

Твърди се, че на *** год. около *** ч. в *** в близост до *** водачът на л.а. „Рено Меган“ с рег. № *** Г. Б. Б. нарушил правилата за движение по пътищата, като предприел движение на заден ход без да се увери, че пътят зад превозното средство е свободен и в резултат на това блъснал пресичащите зад него две пешеходки – И. С. П. и М. П. А.. На ищцата И. П. по непредпазливост били причинени средни телесни повреди, изразяващи се в закрито счупване на гръбначния стълб в поясната област – компресионна фрактура на тялото на прешлен Th 12 и прешлен L1. Диагнозата била поставена в клиника по неврохирургия към УМБАЛ „Свети Г.“ ЕАД, гр. Пловдив, където П. била приета в деня на произшествието с оплаквания от болки в кръста и левия крак. Били извършени две операции. На 14.03.2022

год. под обща анестезия била извършена вертебропластика на прешлени Th 12 и L1. При извършването им се разкъсвали мускулните и нервните влакна на четири места за всеки от прешлените и с помощта на четири игли се вкарвал костен цимент в прешлените.

П. била изписана от лечебното заведение на 16.03.2022 год. На 10.05.2022 год. посетила невролог с оплаквания от болка в гърба и изтръпване на крайниците. Издадено било направление за продължаване на физиотерапията. В периода от 24.06.2022 год. до 01.07.2022 год. П. била на лечение в МБПЛ „Иван Раев“ – Сопот за физикална терапия и рехабилитация заради ограниченост и болезненост на движенията в лумбалния дял, неповлияни от медикаментозното лечение. При изписването ѝ били препоръчани физиотерапия два пъти годишно, не се препоръчвало физическо натоварване, продължително заемане на принудителна поза и еднотипни движения. В периода от *** год. до 13.08.2022 год. ищцата била временно неработоспособна. Описаните травматични увреждания били в причинна връзка с произшествието. Те ѝ причинили болки, страдания, уплаха, скованост, затруднения в движенията и други неудобства, в т.ч. невъзможността да полага труд в продължение на 5 месеца.

Във връзка с произшествието било образувано наказателно производство. Виновният водач сключил споразумение с прокуратурата, което било одобрено от РС – Карлово по АНХД № 467/2023 год. Г. Б. бил признат за виновен в извършването на престъпление и освободен от наказателна отговорност на основание чл. 78а НК.

По отношение на л.а. „Рено Меган“ с рег. № *** била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ с ответното дружество със срок на валидност от 21.02.2022 год. до 20.02.2023 год.

Ищцата предявила писмената си претенция пред застрахователното дружество за изплащане на обезщетение на 01.04.2022 год., но по образуваната преписка бил постановен отказ.

Предвид изложените обстоятелства ищцата И. С. П. моли да бъде постановено решение, с което „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД бъде осъдено да ѝ заплати обезщетение за *неимуществените вреди* в размер на 45 000 лв., ведно със *законната лихва*, считано от 01.04.2022 год. до окончателното плащане. Претендират се и сторените по делото разноси, в т.ч. адвокатско

възнаграждение по чл. 38, ал. 2, вр. ал. 1, т. 1 от ЗА.

Ответникът „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД е подал *отговор на исковата молба* в двуседмичния срок по чл. 367 ГПК, постъпил по делото на 05.12.2023 год.

Счита иска за допустим, но по същество – за изцяло неоснователен. Излага твърдение, че на 04.12.2023 год. е заплатил по банков път в полза на ищцата обезщетение в размер на 32 000 лв., за което сочи доказателства.

Не се оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение към датата на произшествието досежно л.а. „Рено Меган“ с рег. № ***. Признава се получаването на писмена претенция за изплащане на обезщетение от страна на П.. Счита, че претендираният размер на обезщетението от 45 000 лв. е прекомерен и неотговарящ на критериите за справедливост по чл. 52 ЗЗД.

Въвежда се *възражение за съпричиняване* на вредоносния резултат с поведението на пострадалия. Счита, че пешеходката е пресякла пътното платно извън обозначените места – пешеходни пътеки и ненужно е удължила пътя и времето за пресичане. С действията си нарушила правилата за движение по пътищата, уредени в чл. 108, т. 1, чл. 113, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП. В случай, че ищцата бе пресякла платното за движение при съблюдаване на установените правила, вредоносният резултат не би настъпил.

Оспорва се началния момент на изпадане на застрахователя в забава, респ. датата, от която се претендира законна лихва. Ответното дружество счита, че законна лихва се дължи от 01.11.2023 год., когато претенцията е заявена по съдебен път, а при условията на евентуалност – след изтичането на 15 дни от уведомяването на застрахователя.

Настоява се искът да бъде отхвърлен, а в полза на ответника да се присъдят сторените по делото разноски, в т.ч. юрисконсултско възнаграждение.

Допълнителната искова молба не е постъпила в законовия срок, който е изтекъл на 28.12.2023 год.

Предявеният осъдителен иск е с правно основание чл. 432, ал. 1 от Кодекса на застраховането, вр. чл. 45 и чл. 52 ЗЗД. Акцесорното искане за законна лихва е с правно основание чл. 84, ал. 3 ЗЗД и чл. 429, ал. 3 КЗ.

Възраженията на ответника досежно размера на иска са също с правно основание чл. 52 ЗЗД, а за съпричиняване – по чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Съдът е сезиран с редовна искова молба, с която е предявен процесуално допустим иск. Цената на иска за неимуществени вреди – 45 000 лв. обосновава родова подсъдност на ОС като първа инстанция. Спазена е и местната подсъдност по местонастъпването на застрахователното събитие и по постоянния адрес на пострадалия по чл. 115, ал. 2 ГПК. Ищецът е освободен от държавна такса по силата на закона – чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК, поради което такса не е внесена и не е изисквана.

Представени са доказателства, които не се оспорват от ответника, че преди образуването на делото ищецът е заявил пред ответното дружество писмената си застрахователна претенция, което е условие за *допустимост* на иска.

ОКРЪЖЕН СЪД - ПЛОВДИВ, след като разгледа събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено следното:

С доклада по делото съдът е приел за *ненуждаещо се от доказване* безспорното между страните обстоятелство, че е налице застрахователно правоотношение с ответното дружество досежно гражданската отговорност на водача на л.а. „Рено Меган“ с рег. № ***.

От служебно изисканото и приложеното по настоящото дело НАХД № 467 / 2023 год. по описа на РС – Карлово се установява, че със *споразумение, одобрено* от съда в открито с.з., проведено на 26.09.2023 год., Г. Б. Б. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. б, пр. второ, вр. чл. 342, ал. 1 НК, в това, че на *** год. в *** при управление на МПС – л.а. „Рено Меган“ с рег. № *** е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл. 40, ал. 1 и ал. 2 и чл. 116 ЗДВП и по непредпазливост е причинил на И. С. П. *средна телесна повреда, изразяваща се в компресионно счупване на тялото на 12-ти гръден прешлен и компресионно счупване на тялото на 1-ви поясен прешлен*, довело до трайно затрудняване на движенията на снагата.

Според чл. 383, ал. 1 НПК одобреното от съда споразумение за

решаване на делото има *последниците на влязла в сила присъда*. Ето защо и на основание чл. 300 ГПК, настоящият съдебен състав приема за *установено по делото* и ненуждаещо се от доказване по см. на чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК обстоятелството, че Г. Б. Б., при управление на посоченото превозно средство, противоправно и виновно е причинил средна телесна повреда на ищцата И. П., изразяваща се в *средна телесна повреда, изразяваща се в компресионно счупване на тялото на 12-ти гръден преилен и компресионно счупване на тялото на 1-ви поясен преилен*, довело до трайно затрудняване на движенията на снагата. Така, виновното и противоправно поведение на Б. и конкретната средна телесна повреда на П., посочена в одобреното от съда споразумение, както и причинно-следствената връзка между деянието и средната телесна повреда не подлежат на доказване, респ. не подлежи и на оспорване и опровергаване в хода на настоящото дело.

От представената епикриза, издадена от УМБАЛ „Св. Г.“ ЕАД, гр. Пловдив, Клиника по Неврохирургия се установява, че на *** год. И. С. П. е била транспортирана в лечебното заведение от Бърза медицинска помощ, след като е била блъсната от автомобил. Приета е в клиниката с болки в кръст и ляв крак с данни за фрактура на тялото на ТН12 и вероятно на Л1. След извършени множество изследвания, на 14.03.2022 год. е била извършена операция по вертебропластика под обща анестезия. Изписана е на 16.03.2022 год. след успешно вертикализиране, с подобрение и препоръки за консултации с невролог и ЕЕГ след месец.

От амбулаторен лист, издаден на 10.05.2022 год. от специалист невролог, се установява, че П. е прегледана по повод болки в гърба и изтръпване на краката, препоръчано ѝ е физиолечение.

В периода от 24.06.2022 год. до 01.07.2022 год. ищцата е била на лечение в МБПЛ „Иван Раев“ – Сопот за физикална терапия и рехабилитация при болести на опорно-двигателния апарат, където са провеждани терапевтични процедури.

От представените болнични листове е видно, че е била в отпуск поради временна неработоспособност до 14.07.2022 год.

От заключението по допуснатата *съдебно-медицинска експертиза*, изготвена от вещото лице д-р Б., изготвено след запознаване с медицинската документация и личен преглед на ищцата, неоспорено от страните, се

установява следното: при произшествието, осъществило се на *** год., на П. е било причинено компресионно счупване на телата на 12 гръден и първи поясен прешлен. Всяко едно от двете счупвания поотделно и в съвкупност е довело до трайно затрудняване на движенията на снагата. Непосредствено след произшествието П. е приета за лечение в Клиника по неврохирургия, където е извършена вертебропластика на 12 гръден и първи поясен прешлен. Експертът разяснява, че вертебропластиката е оперативен способ, при който под пълна наркоза и рентгенов контрол посредством две игли се вкарва под налягане цимент в тялото на прешлена с цел възстановяване на обема и формата му. Операцията е била задължителна с цел избягване настъпването на тежки неврологични усложнения в резултат на притискането на нервни коренчета в областта на смачканите тела на прешлените. Посочено е, че домашното лечение е продължило до 14.08.2022 год. Непосредствено след произшествието - по време на операцията, и след нея ищцата е търпяла умерени по сила и интензитет болки и страдания, а впоследствие постепенно са отслабвали до пълното им изчерпване след приключването на оздравителния процес. След болките и страданията са били епизодични при натоварване на кръста или при промяна на времето. Потвърждават се от експерта данните, извлечени от епикризата, за провеждане на рехабилитация и физиотерапия в лечебно заведение, която е била необходима с оглед появата на неврологична симптоматика и ограничени и болезнени движения в областта на поясния отдел на гръбначния стълб. Към момента на прегледа ищцата провеждала ежеседмични масажи и гимнастика.

За претърпените от ищцата *болки и страдания* са събрани *гласни доказателства*.

Свидетелят К.П. е съпруг на ищцата и като такъв има непосредствени впечатления за оздравителния процес. Разбрал е за произшествието от телефонно обаждане на П., която го уведомила, че я карат с линейка към болница в Пловдив и споделила, че изпитва силни болки. В болницата свидетелят разбрал, че има увредени прешлени и се налага или да бъде извършена операция, или да бъде обездвижена. П. приела варианта да бъде извършена операция. Докато била в болницата, не позволявали на свидетеля да я посещава поради противоепидемични мерки. Когато я изписали, не можела да сяда, да държи тежки предмети, не можела да се навежда, трудно се движела. Качила се трудно в колата. Изпитвала страх от качване в

автомобил. Препоръката на лекарите била да не вдига тежко, да не се навежда и да не извършва резки движения, като ѝ било разяснено от лекаря, че неспазването на указанията може да доведе до спукване на прешлена и до парализа. Ограничените движения били свързани с постоянни болки в гърба, ищцата се събуждала вечерно време от тях. Налагало се да взема болкоуспокояващи. През първите месеци домакинската работа била поета от съпруга ѝ. В болнични П. била около шест месеца. Според свидетеля понастоящем ищцата не е напълно възстановена, изпитвала болки в гърба при смяна на времето. Полагала активни грижи за възстановяването си, като ходела два пъти седмично на масажи при рехабилитатор, а също и на гимнастика. След инцидента развила страх да шофира и не управлявала повече личния си автомобил.

Във връзка с възражението за *съпричиняване* на вредоносния резултат, въведено своевременно от ответника, по делото е допусната автотехническа експертиза.

Заклучението по автотехническата експертиза е изготвено след запознаване с материалите по делото, в т.ч. и приложеното НАХД № 467/2023 год. и съдържащите се в него записи от видеокамери за наблюдение. В изпълнение на поставените задачи експертът е описал мястото на произшествието и състоянието на пътния участък. Според заключението на инж. С. Г., което съдът кредитира като обективно и безпристрастно, преди настъпването на произшествието, водачът на л.а. „Рено Меган“ се е движил *напред* по *** по северната лента за движение в посока от изток към запад със скорост 12,6 км/ч. Спрял е западно по *** *** и е потеглил на заден ход в посока от запад на изток, като е преминал от северната в южната лента за насрещно движение. Скоростта му на движение на заден ход пред *** от *** е била 14,58 км/ч.

Механизмът на произшествието е бил следният: водачът Г. Б. е управлявал лекия автомобил в посока от запад на изток по южната лента на платното за движение. Пред това време пешеходките И. П. и М. А. са били в северната част на ***, от където са предприели пресичане на платното за движение в посока от север към юг, отдясно наляво зад лек автомобил „Рено Меган“. Водачът на лекия автомобил не е се съобразил с останалите участници в движението при движението си на заден ход, като е преминал от

северната в южната лента за насрещно движение, не е реагирал своевременно на опасността от удар и така е настъпил удар със задната част на автомобила в телата на двете пешеходки. След удара автомобилът се е установил, а пешеходките са паднали на платното за движение зад автомобила.

Според заключението в момента, в който водачът на лекия автомобил е предприел действия за спиране, пешеходките са попадали в зоната на пълен спирачен път на автомобила и в момента на реакция на водача за спиране на автомобила, същият не е имал техническа възможност да спре преди достигане на мястото на удара с пешеходките. Но експертът е категоричен, че пешеходките са били около средата на платното за движение, когато са били в зоната на видимост за водача на автомобила чрез огледалата за обратно виждане; *при своевременна реакция* и задействане на спирачната система водачът на лекия автомобил е *имал техническа възможност да избегне удара*, като спре преди достигане на пешеходките. Водачът на автомобила би избегнал удара и ако се бе движил на заден ход по северната част на платното за движение, тъй като в момента на удара пешеходките са били вече в южната половина на платното за движение, където не попадат в траекторията на движещите се МПС по северната лента за движение. При анализа на записите от видеокамери се установява, че пешеходките са предприели действия по безопасно пресичане, погледнали са в посока изток и запад за приближаващи се МПС, възприели са, че в южната лента не е имало приближаващи се МПС в посока от запад на изток, че в северната лента се е намирал лек автомобил „Рено Меган“, който към този момент се е отдалечавал от мястото на пресичане в посока запад.

Траекторията, по която са се движили пешеходките върху платното за движение от север към югоизток, е с приблизителен ъгъл от 129 градуса спрямо северната част на платното за движение. На допълнителния въпрос, зададен от ответното дружество в молбата му от 01.03.2024 год., вещото лице е отговорило, че ако И. П. бе пресичала *** *по най-краткия път*, т.е. перпендикулярно, конфликтната точка би била с посочените на мащабната скица координати и тя отново би попаднала в траекторията на движение на задната част на автомобила при движението му на заден ход в посока от запад на изток в южната лента за движение. В този случай ударът би настъпил между дясната част на тялото на пешеходката и задната дясна част на автомобила. Не са установени данни за ограничена или намалена видимост.

Водачът на автомобила е имал възможност да възприеме пострадалата чрез огледалата за обратно виждане като пресичащ пешеходец от момента на потегляне при движение на заден ход. В хипотеза на пресичане на улицата по най-краткия път, П. също би имала възможност да възприеме движението на приближаващо се превозно средство независимо от неговия цвят, доколкото автомобилът в случая изобщо би могъл да се възприеме като предвидима опасност с оглед променената му посока на движение.

При така събраните доказателства, съдът достига до следните *фактически и правни изводи*:

Съобразно разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ, при застраховка “гражданска отговорност” увреденото лице, спрямо което застрахователят е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“, при спазване на изискванията на чл. 380 КЗ за предварително отправяне на писмена претенция. Писмена претенция пред застрахователя е отправена от ищеца и получена от застрахователя на 01.04.2022 год. Ето защо, прекият иск на пострадалия спрямо застрахователното дружество е допустим.

В хода на производството по иск с такава квалификация следва да бъде установено *от една страна* осъществяването на деликт, а *от друга страна* наличието на валидно застрахователно правоотношение между делинквента и застрахователя по застраховка “гражданска отговорност”.

По настоящото дело се установиха и двете предпоставки, необходими, за да бъде ангажирана отговорността на застрахователя по чл. 432, ал. 1 КЗ.

Безспорен между страните факт е наличието на валиден застрахователен договор по застраховка „Гражданска отговорност” към *** год., сключен между собственика на л.а. „Рено Меган“ с рег. № *** и ответното застрахователно дружество.

На базата на събраните по делото доказателства съдът приема за установено осъществяването на всички елементи от фактическия състав на чл. 45 ЗЗД, които са породили *деликтната отговорност на водача* на лекия автомобил Г. Б. към ищцата.

Установи се въз основа на одобреното от съда споразумение, имащо характер на влязла в сила присъда, че застрахованото лице Б., като водач на

застрахования автомобил, виновно и противоправно е нарушил правилата за движение по пътищата – чл. 40, ал. 1 и ал. 2 и чл. 116 ЗДвП. Тези правила предвиждат следните задължения за водача на автомобил: *преди* да започне *движение назад*, да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението; *по време* на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, да осигури лице, което да му сигнализира за опасности; да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците.

В случая Б., преди да предприеме движението си на заден ход, не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението; не е наблюдавал непрекъснато пътя зад превозното средство, а ако го бе наблюдавал, както изисква законът, би забелязал пресичащата като пешеходка ищца и би имал възможност да задейства спирачната система и избегне удара; не е бил внимателен и предпазлив към пешеходците.

Вследствие на тези нарушения на правилата за движение по пътищата е настъпил сблъсък между управлението от Б. автомобил и пешеходката П., при който са ѝ били причинени две средни телесни повреди, довели до трайно затрудняване на движението на снагата. На ищцата е направена операция по преодоляване на последиците от двете фрактури на прешлени, при която са използвани /имплантирани/ чужди тела - цимент. Ищцата е изпитвала силни болки и страдания, ограничени са били движенията ѝ, причинени са ѝ били значителни неудобства в ежедневно обслужване и посрещане на елементарни битови потребности. Била е неработоспособна за срок от пет месеца. В периода на лечение и възстановяване от причинените ѝ фрактури ищцата е претърпяла неимуществени вреди – болки, страдания, неудобства. След изписването ѝ от болница П. се е нуждала от чужда помощ и подкрепа, която ѝ е била оказвана от съпруга ѝ. Това несъмнено е създавало неудобства, безпокойство и дискомфорт. Полагала е дължимата към собственото си здраве грижа, за да допринесе за бързото оздравяване и възстановяване, като рехабилитационни процедури, а впоследствие – масажи и гимнастика. Въпреки заздравяването на фрактурите и към момента, две години след произшествието, ищцата продължава да изпитва болки при претоварване и смяна на времето. Следователно, не може да се приеме, че е напълно

възстановена до състоянието преди произшествието.

При съблюдаване на посочените обстоятелства, съдът приема, че при прилагане на критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД, обезщетението следва да се определи на 45 000 лв.

По повдигнатото *възражение за съпричиняване*:

Съдът приема възражението на ответната страна за съпричиняване на вредоносния резултат за недоказано и неоснователно. Както е посочено в мотивите по т. 7 от Тълкувателно решение № 1 / 23.12.2015 год. на ОСТК на ВКС, съпричиняването на вредата изисква наличие на пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения – обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога поведението му трябва да е *противоправно* и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

Възражението за съпричиняване в конкретния случай е свързано с фактическото твърдение на ответника, че ищцата, като пешеходец, е нарушила правилата за движение по пътищата по чл. 108, т. 1 и чл. 113, ал. 1 и ал. 2 ЗДВП - не е пресякла платното за движение на пешеходна пътека и ненужно е удължила пътя и времето за пресичане.

Безспорно се установи, че ищцата не е пресякла платното за движение на пешеходна пътека. От експертното заключение се установи, че най-близката пешеходна пътека е била на около 90 м. западно от мястото на удара, непосредствено след кръстовището с ул. ***. Тази пешеходна пътека е в посока обратна на посоката, в която се е движела пешеходката, за която посока може да се съди от траекторията на пресичане, а именно от север на югоизток, т.е. пешеходките са се придвижвали на изток, а не в посока запад, където на 90 м. е изградена пешеходна пътека. А в посоката на движение на пешеходката - на изток от мястото на удара няма обособено място за пресичане на пешеходци с очертана върху платното за движение пешеходна пътека. Поради липсата на изградена в близост до мястото на произшествието пешеходна пътека, може да се приеме, че пешеходката е имала право да пресече платното извън пешеходна пътека, в съответствие с чл. 113, ал. 2 ЗДВП, като спазва правилата за движение по ал. 1, т. 1, 2 и 4. Според чл. 113, ал. 1 т. 1 и т. 2 от ЗДВП при пресичане на платното за движение пешеходците

са длъжни преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства и да не удължават ненужно пътя и времето на пресичане.

Установи се в случая, че при предприемане на пресичането ищцата е имала видимост и в двете посоки на платното за движение. Огледала се и в двете посоки /видно и от анализирания от експерта снимков материал/ и е имала възможност да забележи л.а. „Рено Меган“. Но в момента, в който го е забелязала /имала възможност да го забележи/, този автомобил се е движил напред, в посока от изток на запад, т.е. същият се е отдалечавал от мястото на пресичане на пешеходката и тъй като е бил отдалечаващ се, ищцата не е имала обосновано основание да го възприеме като опасност, като приближаващо се превозно средство, с което да следва да се съобрази. Именно предвид рязката смяна както на посоката, така и на платното, в което се движи на заден ход, ищцата не е била длъжна да съобрази поведението си с движението на този автомобил.

Досежно задължението си да не удължава ненужно пътя и времето за пресичане се установи следното: П. се е движила със скорост около 4 км/ч, съответстваща на спокоен ход на движение за индивиди от *** пол на възраст *** год., на каквато възраст е била ищцата. Следователно, не може да се приеме, че тя ненужно е удължила *времето* на пресичане. Действително, ищцата не е пресякла платното за движение по най-краткия възможен път, а именно перпендикулярно, а косо, под ъгъл от 129 градуса. Това е удължило и *пътя* на пресичане. Но от заключението по автотехническата експертиза се установи, че не е налице причинно-следствена връзка между удължения път на пресичане и факта на настъпването на произшествието. От една страна, както при удължения кос път, така и при перпендикулярно пресичане, ищцата е можела да бъде забелязана от водача на лекия автомобил чрез огледалата за обратно виждане и същият е можел и е бил длъжен да съобрази движението си на заден ход с пешеходката, като изчака приключването на пресичането, за да продължи движението си на заден ход, респ. да установи автомобила преди мястото на удара. От друга страна, от отговора на експерта на допълнителния въпрос на ответника се установи, че дори П. да бе пресичала перпендикулярно по най-краткия път, удар отново би настъпил при избраната от водача скорост на заден ход в южната половина на платното за движение; разликата е в мястото на удара, който в случай на перпендикулярно пресичане

би настъпил със задната дясна част на автомобила, както е онагледено на мащабната скица, а не със задната средна част, както е станало при косото пресичане. След като при избраното от водача поведение /скорост, лента за движение, отклонение от непрекъснатото наблюдения на пътя зад автомобила/ удар би настъпил и при перпендикулярно пресичане, то предприетото от пешеходката косо пресичане не е в причинно-следствена връзка с настъпилото произшествие.

При липса на причинно-следствена връзка между противоправното поведение на пешехода /пресичане по удължен, кос път/ и настъпилото произшествие, съпричиняване не е налице. Поради това възраженията на ответника по чл. 51, ал. 2 ЗЗД са неоснователни и ще се оставят без уважение. Дължимото обезщетение за неимуществени вреди в размер на 45 000 лв. не подлежи на редуциране.

С оглед извършеното в хода на делото плащане на сумата 32 000 лв., което обстоятелство се признава от ответница и следва да бъде съобразено при разрешаването на спора, в съответствие с чл. 235, ал. 3 ГПК, искът за тази сума ще се отхвърли и ще се уважи за сумата 13 000 лв., представляваща разликата над доброволно заплатената в хода на делото сума от 32 000 лв. и дължимото обезщетение от 45 000 лв.

Обезщетението за неимуществени вреди е дължимо ведно със *законната лихва*. Според нормата на чл. 429, ал. 2 КЗ в застрахователното обезщетение се включват и лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице, при условията на ал. 3. Според ал. 3 от чл. 429 КЗ лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано *от датата на уведомяването от застрахования* за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, *която от датите е най-ранна*.

Не се установява виновният водач да е уведомил застрахователя за настъпването на събитието. Установява се, че ищцата е уведомила застрахователя за произшествието и за това, че има претенция за изплащане

на обезщетение за вреди на 01.04.2022 год. Доколкото обезщетение не е предложено преди завеждането на делото, законната лихва се дължи от застрахователя от датата на предявяването на застрахователната претенция от увреденото лице.

Поради това и обезщетението за неимуществени вреди е дължимо ведно със законната лихва, считано от 01.04.2022 год. Неплатената до момента част от обезщетението в размер на 13 000 лв., съставляваща разликата над заплатените 32 000 лв. до пълния дължим размер от 45 000 лв. ще се присъди ведно със законната лихва, считано от 01.04.2022 год. до окончателното плащане. А върху платената част от обезщетението в размер на 32 000 лв., която е заплатена със забава, също ще се присъди законна лихва, считано от 01.04.2022 год. до деня предшестващ датата на плащането на сумата, а именно до 03.12.2023 год.

По въпроса за разноските:

На основание чл. 83, ал. 1 ГПК ищцата е освободена от такси и разноски, поради което не е сторила разноски, внесени по сметка на съда. Предоставена ѝ е безплатна правна помощ от адвокат при условията на чл. 38, ал. 2 от ЗА, въз основа на договор, сключен на 01.07.2022 год. Предвид обстоятелството, че искът е изцяло основателен към момента на предявяването му, а се отхвърля поради плащане, сторено в хода на делото, на основание чл. 38, ал. 2, предл. последно ЗА, дължимото за тази помощ адвокатско възнаграждение следва да бъде присъдено в полза на адв. В. Д. М. в размер на 1880 лв., определено по размер при отчитане на датата на сключването на договора за правна защита. В писмената молба на ответника, депозирана на 01.03.2024 год., е формулирано възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Следва обаче да се посочи, че адвокатското възнаграждение не е договорено по размер в договора за правна защита и съдействие, а се определя от съда по чл. 38, ал. 2 ЗА, поради което липсва основание за неговото намаляване.

Според нормата на чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси в полза на съда. Поради това ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд - Пловдив сумата 1800 лв. *държавна такса*,

определена върху цената на иска, която към датата на подаването на исковата молба е изцяло основателна. От бюджета на съда са изплатени възнаграждения за експертите в общ размер 600 лв., които предвид пълната основателност на исковете следва да се възложат върху ответника.

Предвид обстоятелството, че исковете на ищцата са изцяло основателни, в полза на ответната страна не се присъждат разноси.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

О С Ъ Ж Д А „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, п.к. 1463, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б да заплати на И. С. П., ЕГН *****, с адрес ***, ***, **сумата 13 000 лева**, съставляваща разликата между дължимата сума в размер на 45 000 лева и платената в хода на делото сума от 32 000 лева, представляваща *обезщетение за неимуществени вреди*, претърпени от И. П., вследствие на пътно-транспортно произшествие, осъществило се на *** год. около *** ч. в *** до ***, причинено виновно и противоправно от Г. Б. Б. при управление на лек автомобил марка „Рено“, модел „Меган“ с рег. № ***, за което същият е признат за виновен с одобрено от съда споразумение по НАХД № 467/2023 год. по описа на РС - Карлово, по отношение на който автомобил е била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ към деня на събитието, сключена със „ДЗИ – Общо застраховане“ ЕАД, които неимуществени вреди се изразяват в болки и страдания, търпени от П. вследствие на средни телесни повреди, изразяващи се в закрито счупване на гръбначния стълб в поясната област – компресионна фрактура на тялото на 12-ти гръден прешлен и компресионно счупване на тялото на 1-ви поясен прешлен,

ведно със **ЗАКОННАТА ЛИХВА** върху присъденото обезщетение в размер на 13 000 лв., считано от 01.04.2022 год. до окончателното плащане,

както и ведно със **ЗАКОННАТА ЛИХВА** върху сумата 32 000 лв., платена от ответника в хода на делото /на 04.12.2023 год./, за периода от 01.04.2022 год. до 03.12.2023 год.,

като **ОТХВЪРЛЯ ИСКА** за присъждане на обезщетение за

неимуществени вреди над уважения размер от 13 000 лв. до пълния претендиран размер от 45 000 лв. поради извършеното в хода на делото плащане.

О С Ъ Ж Д А „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, п.к. 1463, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметката на Окръжен съд - Пловдив **сумата 1 800 лева държавна такса** и **сумата 600 лева** разноски за експертизи, изплатени от бюджета на съда.

О С Ъ Ж Д А „ДЗИ – ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, ЕИК 121718407, със седалище и адрес на управление гр. София, п.к. 1463, район Триадица, бул. „Витоша“ № 89Б на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата да заплати на АДВОКАТ В. Д. М., ЕГН *****, вписан в АС – *** с ЛН ***, адрес на упражняване на дейността ***, **сумата 1 880 лева**, представляваща *адвокатско възнаграждение*.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд - Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____